

Formanden: Dette Hele med „politisk Kapital“ bør der synes det mig, ikke tales mere om.

Friege: Af de to Forslag, som foreligge her, synes mig det første, det, der foreligger fra den ærede Forsvarsminister, ikke at frembyde nogen grundet Tvivl. Baade Sagen selv og de Oplysninger, der ere fremkomne — ganske vist ogsaa fra to ærede Medlemmer, men dog fortrinnsvis fra den ærede Minister — og den sidste Bemærkning om Tidspunktets Betydning med Hensyn til Afsluttelsen af en Kontrakt, forekommer mig at lægge et saa stærkt Lod i Vægtstaaalen, at Sagen i det Mindste for mig er ganske klar. Naar der er gjort den Indvending mod Forslaget, at det først er fremkommet til 3die Behandling, saa gjælder med Hensyn dertil, hvad der af den ærede Minister gjentagne Gange er fremhævet, at Sagen ikke falder ned uforberedt og ganske ny, men at den tværtimod i længere Tid har været forberedt og det ikke blot af Administrationen, men saaledes at Rigsdagen er bleven bekendt med Forberedelserne. Men dertil kommer en Ting endnu. Jeg vil kunne tænke mig en Arbeidsmethode, som ganske vist er den, der stemmer med vor oprindelige Forretningsgang, og som jeg i og for sig anser det for saare ønskeligt, at vi mere og mere komme tilbage til, hvorefter jeg godt kunde forstaa den Indvending, man med Hensyn til dette Punkt har reist; men jeg kan ikke forstaa, at den gjøres med den virkelige Arbeidsmethode for Die. Det er nemlig en bekendt Sag, at der vrimer af Ændringsforslag ind i Februar og Marts Maaned fra Regjeringen. Dette anser jeg for min Person for meget uheldigt. Jeg kjenner de store Vanskeligheder, der er ved at modarbejde det, og den Vanskelighed, som her fremkommer fra alle de smaa Interesser; der paa forskjellig Maade repræsenteres her i Rigsdagen. Der er en saadan Utaalmodighed for den mindste praktiske Indretning og Forbedring, at man slet ikke kan finde sig i at vente et halvt eller et hele Aar, og naar den Indvending bestandig gjøres, at det er saa sent, veed jeg, at man siger, at man dog gjerne kan gjøre den ene Undtagelse; men Alle ville gjøre denne Undtagelse, og paa den Maade fremkommer en saadan Mangfoldighed af Ændringsforslag, at Finantslovens Behandling, saa vidt man har kunnet kjende den af Tiden — jeg veed ikke, om dennes Referat af Forhandlingen er sluttet endnu — væsentlig kun er en Behandling af Ændringsforslag. Der har nok været enkelte Punkter i Lovforslaget fremdragne — det er en Selvsølge — men i det Hele taget har Forhandlingen været en Forhandling af Ændringsforslag og ikke af Lovforslaget. Under et saadant System synes det mig mærkeligt, at man ved dette enkelte Punkt, hvis store og alvor-

lige Betydning man ikke kan miskjende, skulde ville heste sig ved dette formelle Synspunkt.

Hvad det andet Ændringsforslag angaar, veed jeg jo desværre altfor godt, at der er noget Giendommeligt ved det. Det ærede andet Medlem for 10de Kred (Sessen) havde ikke behøvet at udtale sig derom, og hvis han vilde gjøre det, vilde jeg ønske, at han havde brugt en anden Fremstillingsform. Jeg kan i det Mindste ikke erkjende den Fremstillingsform, han brugte, hverken for i og for sig rigtig (Hør!), og ei heller finder jeg den meget smagsfuld, men, som sagt, jeg tror det ganske overflødig at tale derom. Hvad derimod selve Sagen angaar, er det ingen Hemmelighed, at der har fundet Forhandling Sted mellem de ærede Forslagsstillere og den ærede Minister om denne Sag. Jeg selv har ikke taget Del i de forberedende Forhandlinger, men jeg tilstaa, at jeg troede, at vi havde kunnet vente en lidt bestemtere Tilslutning til Ændringsforslaget fra den høitærede Minister, og jeg troede, det i Sagens Interesse var ønskeligt, om han lidt venligere vilde slutte sig til Ændringsforslaget. Sagen er nemlig den, mine Herrer, at der er ikke saa faa iblandt os, som vistnok med stor Vanskelighed vil kunne stemme for Ministerens Forslag, men som derimod kunne stemme for det andet Ændringsforslag. Jeg vil ikke gjerne komme ind paa en bestemtere Kritik af Ministerens Ændringsforslag; jeg kan ikke paa nogen Maade erkjende det for rationelt, men jeg vil ikke gjerne komme ind paa en nærmere Udvi-ling af mine Grunde derfor; de kunne være urigtige, jeg paastaar ikke det Modsatte, men jeg tror, det er i Sagens Interesse, om vi uden en meget stærkt indgaaende kritisk Behandling af denne Sag kunde slutte os om det Ændringsforslag, om hvilket Ministeren har erklæret, at han kan modtage det. Jeg tror, det vilde lette Behandlingen, om der var en villigere og venligere Tilslutning til det fra Ministerens Side, thi ellers komme vi, dersom Sagen staar tvivlsom, og man vil holde sig til Ministerens Forslag, enten ved denne eller næste Behandling, ind paa en mere dybtgaaende Kritik af Ministerens Forslag. Det kan være, at vi, der ikke kunne slutte os til det, have Aret, men jeg tilstaa ganske oprigtigt, at skal jeg mod min Villie vælge mellem det, der nu ligger for i Finantsloven, og det, som den ærede Minister har foreslaaet, maa jeg foretrække det, som staar paa Finantsloven.

S. Pedersen: Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre overfor det ærede Medlem for 7de Kred (Hauerslev), som udtalte, at jeg havde sagt om ham, at han ikke vilde give Lærerne noget Dyrctidstillæg. Jeg har kun citeret det ærede Medlems Ord, og i Slutningen af disse yttrede det ærede Medlem jo, at, om det end var nødvendigt at give Lærerne et Tillæg, saa var det